

Henkilökunnan työaika

1900-luvun alkuvuosikymmeninä työ sairaaloissa oli raskasta ja työpäivät pitkiä. Suomessa oli jo 1917 hyväksytty yleinen kahdeksan tunnin työaikalaki, mutta laista oli paljon poikkeuksia ja vielä 1930-luvun lopullakin sairaalat olivat lain ulkopuolella.

Työaika Suomen sairaaloissa oli 1920-luvulla yleensä aamuseitsemästä iltakahdeksaan, päivällä oli vapaata pari kolme tuntia. Henkilökunnalla ei ollut viikossa yhtään kokonaista vapaapäivää, vaan vapaata saatiin yleensä kerran viikossa klo 15:sta lähtien ja sunnuntaisin puoli päivää.

Vuonna 1928 osastonhoitajien työaika oli keskimäärin 63,5 tuntia viikossa ja nuorempien hoitajattarien peräti 72 tuntia viikossa. Heidekenin lääkäri ja laitoksen silloinen johtaja, Kaarlo Warén, perusteli pitkiä työaikoja sillä, että työ oli vaihtelevaa ja lepotaukoja usein.

Kymmenen vuoden keskustelujen jälkeen kaupunginvaltuusto päätti vuonna 1936 lyhentää sairaalan työaika hoitohenkilökuntaa lukuun ottamatta 48 tuntiin, mutta vastaavasti hoitohenkilökunta sai kesälomansa lisäksi kahden viikon talviloman. Vuoden 1946 alusta hoitohenkilökunnan viikkotyöaika lyheni 48 tuntiin.

Vuonna 1968 päästiin 40 tunnin viikkotyöaikaan, kun työajaksi tuli 120 tuntia kolmessa viikossa. Vuonna 1970 tapahtui vielä siirtyminen viisipäiväiseen työviikkoon.